

Adéu Mas

El temps, la sort i el treball han ajudat Manuel Mas a governar la ciutat sense sobresalts i fer realitat el somni de transformar Mataró en els més de 21 anys com a alcalde de Mataró i 25 com a membre del Consistori, com ell mateix va reconèixer en el seu comiat de l'Ajuntament el passat 30 d'abril. MATARÓ REPORT fa un repàs als governs, les obres i les crisis viscudes durant l'estada de Manuel Mas a la Casa Gran.

PER TONI DE LA FUENTE

Hola Baron

Joan Antoni Baron no ha canviat res i ho ha canviat tot. Amb un discurs que segueix la línia argumental del seu antecessor, el nou alcalde personalitza un canvi de tarannà en el Govern que prioritza el diàleg en la presa de decisions i la proximitat amb els ciutadans. Baron, que governarà fins el 2007, ha renovat l'acord tripartit i ha anunciat un gran pacte econòmic i social per donar un nou impuls a la capital del Maresme.

PER FRANCESC CASTANYER

FOTOGRAFIA: SERGIO RUIZ

L'alcalde imbatible

Quan Manuel Mas es va presentar com a número 7 a la llista del PSC a les primeres eleccions municipals de la nova democràcia, celebrades el 3 d'abril de 1979, no podia imaginar que estaria mitja vida a l'alcaldia de Mataró. Amb 31 anys i una carrera professional com a economista, Mas va ser l'home de les hisendes locals en aquest primer govern d'unitat, dirigit pel socialista Joan Majó, en el qual estaven integrats PSC (8 regidors), PSUC (7) i CiU (7). Com a ponent d'Hisenda, Mas va haver de posar ordre a una dramàtica situació financera heretada de l'Ajuntament franquista i buscar nous ingressos per a les arques municipals, augmentant la pressió fiscal i perseguint els morosos.

La gran sorpresa va arribar al gener de 1983. Joan Majó era nomenat a Madrid director general d'Electrònica i Informàtica pel PSOE i el partit va designar Mas per rellevar-lo al capdavant de l'alcaldia de la capital del Maresme. El 7 de gener, l'endemà de Reis, Mas es convertia en alcalde de Mataró. CiU no va acceptar de bon grat la marxa de Majó i va optar per renunciar a les seves carteres i passar a l'oposició, ocupada fins aquell moment només pels tres edils de la UCD. Cinc mesos després, Mas refermava el seu càrrec amb una aclaparadora majoria absoluta, en la qual el PSC, amb 15 regidors, aconseguia els millors resultats de la seva història a Mataró a les eleccions municipals del 8 de maig de 1983.

Malgrat no necessitar ajuda per governar, el PSC va convidar els regidors del PSUC, amb Antoni Segarra al capdavant, acompanyat del jove advocat Salvador Milà, a fer-se càrrec de Policia Urbana i Urbanisme, respectivament. La unió PSC-PSUC va durar un any i mig, ja que al desembre de 1984 els dos edils comunistes decidien passar a l'oposició. Els homes forts d'aquest segon govern eren Ramon Manent (que fins que va plegar de l'Ajuntament el 1990 va ser la mà dreta de l'alcalde), Joaquim Esperalba (ara cap de llista de CiU), i Remigi Herrero (l'*alter ego* de Mas fins el 2003).

Amb la davallada del PSUC, CiU es va convertir en l'única força que podia fer ombra al PSC a Mataró. Però Manuel Mas ha guanyat amb comoditat totes les batalles municipals. Ni Josep Bertran, el 1983, Ramon Camp el 1987, 1991 i 1999, Josep Mañach el 1995 (quan hi havia menys diferències entre les dues formacions) o Joaquim Esperalba el 2003, com a candidats de CiU, han aconseguit fer trontollar la confiança que la majoria dels ciutadans han anant dipositant en Mas al llarg de 21 llargs anys. Els socialistes han obtingut majoria absoluta el 83, el 87 i el 99. I quan no l'han assolida –el 79, 91, 95 i 2003– no han tingut problemes per reforçar el govern amb acords amb ICV, que s'ha vist ampliat amb ERC en la present legislatura. En l'aspecte polític, Mas ha tingut un «regnat» tranquil, perquè la composició dels diferents ajuntaments mai ha fet possible la formació de governs alternatius.

Victòria inesperada per majoria absoluta l'any 1979.

Retrocés socialista el 2003 i pacte tripartit.

Les victòries

Abril 1979. Mas entra com a regidor a l'Ajuntament al 1979. Era el número set de la llista del PSC i ocupa la ponència d'Hisenda sota les ordres de l'alcalde Joan Majó.

Gener 1983. Amb el nomenament de Majó com a director general d'Electrònica i Informàtica, Mas pren el relleu de l'alcaldia el 7 de gener de 1983.

Maig 1983. Mas es referma a l'alcaldia amb una aclaparadora majoria absoluta del PSC que obté 15 dels 25 regidors. Els dos edils del PSUC entren en el govern però l'abandonen al desembre de 1984.

Maig 1991. El PSC perd la majoria absoluta aconseguida als comicis de 1983 i 1987. S'imposa el pacte amb ICV, amb Salvador Milà com a soci, que es tornarà a repetir el mandat següent.

Juny 1999. Contra pronòstic, la llista de Manuel Mas torna a recuperar la majoria absoluta amb 14 regidors, el doble que la candidatura de CiU que torna a encapçalar Ramon Camp i perd dos edils.

Maig 2003. El PSC perd 3 regidors i torna a pactar amb ICV i també amb ERC, que aconsegueix entrar a l'Ajuntament. Els socialistes opten per Joan Antoni Baron per substituir Mas, que renuncia a l'alcaldia el 30 de abril de 2004.

Les petjades de Manuel Mas

Vint-i-un anys a l'alcaldia són molts anys. Si alguna cosa ha tingut Mas és temps per fer moltes coses, per poder transformar la ciutat. El Mataró que es va trobar quan va arribar a l'Ajuntament fa 25 anys és molt diferent de la ciutat que deixa. «He tingut temps per fer realitat la ciutat que somiava», va dir Mas quan va anunciar la seva marxa. I així ha estat. Del primer pressupost municipal de 300 milions de pessetes (1,8 milions d'euros) s'ha passat a un consolidat de prop de 20.000 milions de pessetes (120,2 milions d'euros). Poca broma.

Resoltes les primeres necessitats dels ciutadans, els governs de Mas es van dedicar a ordenar una ciutat marcada pel creixement caòtic dels anys seixanta i setanta que havia deixat els barris de la perifèria aïllats i separats de la trama urbana. La nova ciutat ha omplert d'habitatges, parcs, places i avingudes els forats que separaven els barris de la part alta de la ciutat. La Via Europa, el màxim exponent del Mataró del segle XXI, s'inaugurava el 10 de novembre de 1996, després de més de quatre anys d'obres. Amb un cost de 18,8 milions d'euros finançats per l'Ajuntament, Pumsa i el Ministeri de Foment, en l'entorn d'aquesta gran avinguda s'han construït en un temps rècord més de 2.200 habitatges. Tota aquesta espectacular operació urbanística culminava quatre anys després amb la inauguració del nou Parc Central (el llegat més preuat de Mas), un enorme pulmó verd de 14 hectàrees, que Melcior de Palau i l'Emili Cabañes ja havien imaginat 122 anys abans.

La ciutat està ara molt més ben comunicada que fa 25 anys. L'obertura de la Variant de Mataró, marcada per la polèmica i pels problemes que se li auguraven en els accessos, va suposar al 1994 una important millora en la xarxa viària mataronina, tot i que no ha acabat de descongestionar la N-II (ara A-2). La C-60 (antiga B-40), l'autovia lliure de peatge que va construir la Generalitat el 1995, va apropar Mataró al Vallès i l'interior de Catalunya. A dintre de la ciutat, Manuel Mas ha aconseguit guanyar algunes batalles als cotxes (una de les seves grans

obsessions) al Centre amb la seva progressiva conversió en zona de vianants iniciada amb la reurbanització de la plaça Santa Anna i la Riera i ampliada a altres carrers del centre històric a mesura que s'han anat arreglant. Tot i la empenta donada els darrers anys en la construcció d'aparcaments –Santa Anna, plaça Tomás y Valiente, els dos de Corregiment, dos a Can Xammar i Perú– queden pendents els aparcaments de Cerdanyola, una de les zones amb més problemes d'estacionament, on es va haver de renunciar a les zones blaves.

Després d'enllestir la part alta de la ciutat, els seus darrers anys de govern s'han dirigit sobretot a endreçar la façana marítima. El vell escalètric de l'entrada sud de Mataró, va donar pas a la gran rotonda de la Porta Laietana, presidida per l'emblemàtica *Laia l'Arquera* de Rovira-Brull. Aquesta obra, juntament amb la millora de l'estació i de la plaça Miquel Biada, les reformes a la N-II per fer-ne una via urbana, o la permeabilització de la carretera amb la construcció del pas subterrani del carrer Sant Agustí i l'accés al port, han canviat radicalment la degradada imatge de la façana litoral. Com a culminació de tot això, Mas s'ha pogut acomiadar de la ciutat donant la benvinguda al passeig marítim, una obra esperada des de feia nou anys que ha estat finançada pel Ministeri de Medi Ambient.

Sota el mandat de Manuel Mas s'han posat en marxa set polígons industrials, es va aconseguir desencallar la construcció del port esportiu i la ciutat s'ha dotat d'equipaments tan importants com l'Hospital, els nous jutjats, la biblioteca pública Pompeu Fabra, el nou cementiri, les piscines del Sorral o l'arxiu de Can Palauet.

- [1] En el moment de tallar la cinta del Nou Parc Central, Mas culminava la seva obra com a alcalde.
- [2] La Via Europa, un altre dels grans testimonis de la transformació urbanística del Mataró de Mas i Milà.
- [3] Les tenses relacions amb el Govern central endarreririen set anys l'estrena del passeig marítim.
- [4] La *Laia*, símbol de la Nova Ciutat, va coronar la nova Porta Laietana inaugurada uns anys abans.

Les grans obres

Juliol 1991: Després de prop de 300 anys d'espera, el port de Mataró es va fer realitat. La Generalitat i l'Ajuntament van assumir la seva gestió l'any 1997 per la fallida de l'empresa promotora Port de Mataró SA.

Novembre 1996: Una inauguració multitudinària va donar la benvinguda a la Via Europa, una espectacular avinguda de 1.200 metres de longitud. La seva urbanització va costar prop de 19,2 milions d'euros.

Novembre 1997: Mataró va posar en marxa la seva primera biblioteca pública, la Pompeu Fabra, al novembre de 1997. És un edifici sostenible i molt visitat perquè s'alimenta energèticament del sol.

Maig 2000: El nou Parc Central va ser rebut amb una gran festa ciutadana el diumenge 21 de maig de 2000. El Central Park mataroní es un pulmó verd de 14 hectàrees que relliga diferents barris de la ciutat. Fer-lo possible ha costat més de 1.300 milions de pessetes.

Abril 2004: Mas havia dit que no volia deixar l'alcaldia sense haver inaugurat el Passeig Marítim i ho va poder fer. Tot i que setmanes abans s'havia fet una inauguració oficial –que no popular– l'alcalde va convidar a la ciutadania a celebrar l'obra. La festa del 18 d'abril va ser el seu darrer acte multitudinari. Només li quedaven 12 dies com alcalde, però no es va voler acomiadar públicament dels veïns.

Com Manuel Mas va reconèixer en el seu comiat, la sort l'ha acompanyat a ell i també a la ciutat al llarg dels seus 21 anys d'alcalde. Portar les regnes d'una ciutat no és fàcil, però el cert que és que, tret d'alguns episodis desagradables i algunes batalles reivindicatives dels veïns, els comerciants o els pagesos, en els seus cinc mandats no hi ha hagut grans daltabaixos.

Al març de 1984, Mas pateix la primera protesta ciutadana. Unió de Botiguers i altres gremis de la ciutat fan un tancament col·lectiu per protestar per la inseguretat ciutadana. És el primer toc d'atenció que els botiguers donen a Mas, que durant molts anys va mantenir un distanciament –a vegades enfrontament– crònic amb els comerciants de la ciutat.

El malestar dels botiguers i altres gremis empresarials es va fer encara més evident mesos després amb la revisió cadastral que per a molts ciutadans va suposar un increment desorbitat de la contribució urbana. Es van presentar més de 7.000 recursos contra aquest augment i 10.000 cartes dirigides a l'alcalde i al Defensor del Pueblo. Fins i tot es va arribar a demanar la dimissió de Mas.

Però la bufetada més gran que va rebre Mas d'ençà de la seva arribada a l'alcaldia va ser la detenció i el processament, l'abril de 1986, de Pere Serra i Planella, cap de la Policia Local, l'home de confiança del Govern contractat al gener de 1984 per modernitzar i posar al dia el cos municipal de policia. Serra, amb 17 anys de serveis a diferents policies locals, va desembarcar a Mataró cobrant un sou mensual de les antigues 230.000 pessetes (1.382,3 euros), mentre l'alcalde en rebia 175.000 (1.051,7 euros), quan el regidor de Governació era Joaquim Esperalba, avui cap de l'oposició municipal. Les actuacions de Serra van provocar un clima tens i d'enfrontament dins el cos policial que va portar els agents a presentar una denúncia als jutjats. El cap de la policia va ser processat per diferents delictes, entre els quals malversació de fons públics i falsificació de documents. Esperalba va presentar la seva renúncia, que Mas no va acceptar i tots dos van haver de declarar al jutjat, però no van resultar esquitxats judicialment.

El 1990, Mas va haver d'empassar-se les tractorades dels pagesos contra les expropiacions de l'autopista del Maresme

(l'actual C-32 i antiga A-19) i el moviment ciutadà contrari a la privatització de la carretera imposada pel Govern central del PSOE. L'alcalde i el seu Govern van acabar acceptant el peatge «tou» i la gratuïtat del tram de Mataró com un mal menor i es van desmarcar de les posicions contràries a l'autopista que imperaven a la comarca.

L'any següent Mataró viu la guerra de l'IAE. La decisió municipal d'aplicar el tipus impositiu màxim va tornar a enfurismar els comerciants i empresaris. Les entitats impugnen l'ordenança de l'IAE i culminen la seva protesta el 20 de novembre amb una tancada simbòlica i una manifestació multitudinària amb un carruatge mortuori pels carrers de la ciutat, que representava la mort del comerç.

El 1993, l'afer Contingent va provocar una de les pitjors crisis polítiques amb la destitució del regidor d'Urbanisme, Agustí Valdé. El Govern es va desvincular dels compromisos adquirits amb Pinot Blanc, el promotor inicial de la gran superfície comercial per sobre de la variant, amb qui s'havien negociat compensacions per al Club de Bàsquet Mataró, i es va responsabilitzar Valdé, que va marxar al grup mixt.

Superada l'escriadassa ciutadana pel pregó a porta tancada de les Santes de 1999 –després que Mas insultés els socis i l'oposició–, els cruels sacrificis dels animals de la gossera municipal, la mort de dues persones per deficiències a la sala de TAC de l'Hospital, o l'oposició ciutadana a la construcció d'un centre cultural islàmic, un dels moments més difícils per a l'alcalde va ser, sens dubte, el fet de saber que la ciutat i els regidors populars mataronins estaven en el punt de mira de la banda terrorista ETA. També ho van ser les protestes dels veïns de Cerdanyola per les zones blaves, que van durar més de dos mesos, i, sobretot, el virulent brot de legionel·losi que va patir la ciutat a l'estiu de 2002 en el qual van morir dues persones i més d'un centenar van resultar infectades.

- [1] El brot de legionel·losi es va poder controlar en un temps rècord, però va provocar una gran tensió.
- [2] Després de convocar un pregó amb accés reservat a convidats, Mas va tenir unes Santes mogudes.
- [3] Els botiguers han estat durant molts anys una autèntica oposició, com a l'any 1991.
- [4] La crisi de les zones blaves va provocar la pèrdua de la majoria absoluta socialista el 2003.

Dates crítiques

Abril 1986: Detenció i processament del cap de la policia local i home de confiança del Govern municipal Pere Serra per, entre altres delictes, malversació de fons públic i falsificació de documents.

Novembre 1991: La revolta de l'IAE. Tancament de comerços i manifestació multitudinària –amb un carruatge mortuori– contra l'aplicació del tipus impositiu màxim en el nou impost.

Març 1993: L'afer Contingent provoca la destitució del regidor d'Urbanisme, Agustí Valdé, l'única de tots els mandats de Mas. El socialista va passar a formar part del Grup Mixt.

Agost 2001: La detenció del comando Barcelona d'ETA posa en evidència els plans de la banda per atemptar a Mataró. L'Alcampo i els regidors del PP figuren entre els seus objectius.

Agost 2002: Dos morts i 108 intoxicats pel brot de legionel·losi detectat a Cerdanyola, el més gran que s'ha patit fins ara a Catalunya.

perfil del nou alcalde

Des del passat dia 10 de maig, dia de la seva investidura, fins al dimecres 26, Joan Antoni Baron ha assistit a un total de vint-i-dos actes públics. Se l'ha vist al campionat Super Home de Catalunya, a l'acte de la plataforma Aturem la Guerra, a la Romeria del Rocío (a la fotografia superior), a les festes de Cerdanyola, a les festes de l'Havana... Gairebé sempre rodejat de gent i de veïns, que és exactament la imatge que el nou alcalde vol oferir en aquesta nova etapa política. Efectivament, la proximitat al ciutadà és una de les grans prioritats, juntament amb el debat estratègic sobre el futur de Mataró i l'atenció al dia a dia de la ciutat, que Baron va anunciar el dia de la seva investidura davant d'una Sala de Plens atapeïda. Aquell dia es va presentar un nou estil de governar, un tarannà diferent al que Mataró ha conegut en vint-i-un anys.

L'estil Baron, que a més de la proximitat, es basa en la constància, la humilitat, l'entusiasme i la «mà estesa», segons les seves pròpies paraules, segurament té molt a veure amb la seva condició d'immigrant. El nou alcalde de Mataró va néixer a Melilla el 1955 i va arribar a Catalunya amb nou anys. El fet de no ser un MTV –un mataroní de tota la vida– ha marcat la seva trajectòria personal i política. Perquè Baron, com Manuel Mas, és d'aquells que relacionen l'expressió «mataroní de tota la vida» amb una determinada classe social, tal com ell mateix va confessar en veu baixa en una entrevista recent a COM

Ràdio replicant un comentari del periodista Joan Barril.

«Sé molt bé d'on vinc i tinc molt clar quina és la gent per a la qual s'ha de treballar més, que són les classes populars i les persones més desafavorides», confessava el futur alcalde setmanes abans de ser nomenat en una llarga conversa amb MATARÓ REPORT. En el Ple Extraordinari del passat dia 10 de maig, Baron va dedicar tota la primera part del seu discurs d'investidura a agrair a la gent que l'havia ajudat a arribar l'alcaldia recalçant la seva condició d'immigrant. «La ciutat m'ha donat oportunitats, justament allò que havia mogut els meus pares a venir i crec, sincerament, que les he aprofitades». I posteriorment afegiria: «Dec molt a aquesta ciutat i la seva gent, però estiguin segurs que no escatimaré cap esforç per retornar-ho tot i amb escreix». I encara faria una última promesa en el mateix sentit: «Vull treballar perquè tot Mataró sigui Mataró».

Aquestes conviccions han guiat els seus primers passos en la vida pública, que es remunten a l'any 1981, amb Joan Majó ocupant la cadira d'alcalde. Aleshores Baron era mestre de primària de l'Escola Camí del Mig, de la qual va ser cap d'estudis i director, i va entrar com a vocal del Patronat Municipal d'Esports. Va ser la seva primera incursió en política, tot i que des dels anys setanta havia mantingut forts lligams

«Sé molt bé d'on vinc i tinc molt clar quina és la gent per a la qual s'ha de treballar més», diu Baron

(hola Baron)

amb el món associatiu des de diferents vessants. «Això de la política és un procés. Et vas implicant en temes “del comú” i en temes de ciutat, però el propi compromís personal fa que et deixis embolicar en més coses d’una manera conscient». Baron no s’enquadraria dins del PSC fins el 1996, tot i que el 1991 Manuel Mas ja li va proposar anar a les llistes socialistes. «Aleshores estava molt implicat a l’escola i vaig considerar que no era el moment oportú». L’any 1995 va acabar transigint als cants de sirena de Mas i va formar part de la candidatura de les municipals encara com a independent. A partir d’aquest moment Baron es va anar obrint pas dins el partit i dins el Govern. El 2000 seria elegit primer secretari del PSC de Mataró i des d’aquest càrrec ha exercit el lideratge sobre les bases, fet que finalment ha estat decisiu per imposar-se a la primera tinenta d’alcalde de Manuel Mas, Pilar González, en el procés successori endegat pels socialistes mataronins el passat 2003.

Pel que fa al Govern, durant el seu primer mandat (1995-1999) Baron va ocupar la presidència de l’Àrea de Serveis Personals i la cartera d’Educació, a més de la presidència del Patronat Municipal d’Esports. En l’última legislatura (1999-2003), es va fer càrrec de l’Àrea de Via Pública, des de la qual va protagonitzar la crisi de les zones blaves al barri de Cerdanyola a principis del 2002, que li va costar quedar

relegat al tercer lloc en les municipals del 2003. «En política s’ha de governar i prendre decisions. A vegades t’equivoques. Possiblement en el tema de les zones blaves vàrem cometre errors, perquè no era el moment de fer-ho», resumeix Baron amb la perspectiva que dóna el temps.

El conflicte de Cerdanyola no només va contribuir al retrocés socialista el 2003, sinó que possiblement també ha condicionat les primeres decisions de govern del nou alcalde. Davant l’amenaça de tornar-se a trobar enmig d’una polèmica amb el «barri gran» ocasionada aquesta vegada per la presència de travessers suposadament cancerígens a parcs i zones públiques de Mataró, Baron no ha dubtat i ha fet retirar les fustes, començant per les de la plaça d’Andalusia (Cerdanyola). Aquesta resposta representa un canvi de criteri, perquè en un primer moment Baron mateix havia plantejat la possibilitat de conservar-les. L’alcalde s’ha mostrat altament sensible amb la veu dels veïns, però ha deixat uns primers interrogants sobre si la seva «atenció prioritària a les coses quotidianes» es convertirà en una política condescendent davant futures crisis veïnals.

L’altre gran interrogant en el nou tarannà que s’ha instal·lat a l’Ajuntament és saber com es portarà a la pràctica la política de mà estesa promesa per l’alcalde. Mentre els socis de govern del PSC (ICV-EUiA i ERC) expressen la seva satisfacció pel nou acord de Govern –tant el pacte com el cartipàs responen més a l’objectiu de satisfer les parts en conflicte que a cap altra cosa– els grups de l’oposició posen en dubte que hi hagi hagut canvis significatius en aquest sentit. «De moment no tenim notícies i per a nosaltres això són males notícies», comenta el portaveu del Partit Popular de Mataró, Paulí Mojedano. El líder de CiU, Joaquim Esperalba, també confirma que gairebé un mes després d’assumir el càrrec, Baron encara no s’ha reunit amb ell.

Malgrat l’habitual hostilitat de l’oposició Baron confia a tirar endavant un gran pacte pel desenvolupament econòmic i social de Mataró, que constitueix l’autèntica novetat del programa per als pròxims tres anys. Per primera vegada, l’alcalde de Mataró situa l’economia com la gran preocupació de la ciutat, davant, fins i tot, de les polítiques d’immigració o de seguretat.

Els compromisos de l’alcalde

Pacte econòmic i social. «Vull oferir als grups municipals i a la societat civil mataronina la possibilitat de treballar plegats per definir el futur de la ciutat».

Reptes socials. «Ens comprometem a tenir abans del setembre els Consells territorials dels plans integrals del Centre-Eixample i Cerdanyola, l’Ordenança de Civisme, la revisió del Pla Local de Joventut, el Consell assessor pel Pla d’Ús del Català i tenir avançats el Pla de Mobilitat, el Pla per la Nova Ciutadania i el Pla d’Equipaments Culturals».

Nous equipaments. «Abans d’acabar el setembre enllestirem la plaça del CAP de Rocafonda, la plaça del carrer Llauder, la plaça de Can Gassol, el carrer de la Palma, el nou hotel d’entitats del carrer St Pelegrí».

Nous projectes. «Abans de tardor portarem a aprovació habitatges tutelats al carrer Carlemany, la reurbanització de la plaça Gatassa, l’avantprojecte de reurbanització de l’avinguda Puig i Cadafalch, la rehabilitació del Cafè de Mar i la reurbanització del carrer Concepció».

(1) Pilar González, rival de Baron, va presidir la sessió extraordinària.

(3) Baron, amb posat seriós, durant el procés de votació.

(6) Baron, durant el discurs d’investidura.

(7) El nou alcalde és saludat amb un sonor aplaudiment per part de tots els regidors i els assistents a la sala.

(9) Baron és felicitat pels líders de l’oposició, Joaquim Esperalba i Joan López.

(4) Baron, en el moment de «jurar» el càrrec.

(5) González entrega la vara al nou alcalde de Mataró.

(8) L’abraçada de relleu, entre l’alcalde entrant i el sortint.

(10) Baron rep la carícia de la seva dona, Joana Castellà.

(11) Fotografia de família del nou Ajuntament.

Les frases del discurs

«La ciutat m’ha donat oportunitats i crec, sincerament, que les he aprofitades»

«Estem en condicions d’iniciar un nou cicle de progrés per a Mataró que ens assegurí el futur»

«Vull oferir als grups municipals i a la societat civil la possibilitat de treballar plegats»

«Vull treballar amb constància i humilitat, amb la mà estesa a tothom i amb entusiasme»